

Είδα: την «Απνοια» σε σκηνοθεσία Βασίλη Νούλα

29 Σεπτεμβρίου 2015

Η αποθέωση του μεταμοντέρνου σε μια site specific περφόρμανς.

Το φως του απογεύματος μπαίνει από τις γρίλιες του παραθύρου · και καθώς ο μιάντας υποχωρεί προς τα πάνω, τα μάτια σου χαίρονται όλο και περισσότερο ηλιοβασίλεμα – κι ας βάζουν φρένο οι ταρατσές των δυτικών Εξαρχείων. Η παράσταση "Απνοια" του Βασίλη Νούλα αγαπά τις εικόνες της πόλης, όπως εκπέμπουν από τη βεράντα ενός διαμερίσματος της Ναυάρχου Νοταρά. Γι' αυτό και οι σειρήνες περιπολικών ή η πρόβα του πιανίστα από το ρετιρέ της πολυκατοικίας χωνεύονται με ευκολία στην περφόρμανς. Κεντρικός στόχος της ωστόσο είναι να κρυφοκοιτάξει στις κρυφές, εσωτερικές λειτουργίες του σπιτιού – τις οποίες έχει προηγουμένως οδηγήσει σε μια ακρότητα, ένα θα λέγαμε υπερρεαλισμό. Είναι προφανές πως η σειρά από αλλόκοτες μικρές τελετές που εκτυλίσσονται εμπρός σου δεν έχουν καμία αναφορά στο θέατρο με αρχή, μέση και τέλος, παρά στην παραδοξότητα του μεταμοντέρνου. Το χάος (από τη γυναίκα που κουκουλώνεται με τα μαξιλάρια ενός καναπέ, στον άνδρα που σκαρφαλώνει στην κουπαστή της βεράντας με ένα ποτιστήρι στο χέρι, ως τη χαριτωμένη αναβίωση-σάτιρα διαφημίσεων των 80s) παράγουν περισσότερο εικαστικού ενδιαφέροντος εικόνες απ' ό,τι δραματουργικής συνοχής. Αν και η επιλογή από ωραία αποσπάσματα έργων του Μάριου Ποντίκα (από τις δύο πεζογραφικές συλλογές του «Ζήτω» και «Κουταμάρες»), στα οποία διακρίνονται κοινωνικά και ηθογραφικά στοιχεία, εντάσσονται ως

σύντομες πρόζες και με μια σχετική συνέπεια σε αυτόν τον υπερρεαλιστικό κόσμο.

Αυτό που αντιλαμβάνεσαι στην πορεία της ωριαίας παράστασης βεβαίως, είναι πως δεν υπάρχουν προθέσεις. Και για να μην παρεξηγηθώ, ξεκαθαρίζω τι εννοώ: Το όλον του θεάματος δεν έχει πρόθεση να καταλήξει σε ένα άθροισμα, δεν έχει το στόχο του συνόλου, ούτε να βγάλει νόημα για να διευκολύνει τον θεατή. Αντίθετα, αξιοποιεί δεόντως την αποσπασματικότητα και την κάθε είδους αποδόμηση που οδηγεί στην αναρχία των μικρών δράσεων.

Γι' αυτό ακριβώς το λόγο θα την κατέτασσα στο είδος των πειραγμένων, site specific, παραστάσεων που αναφέρεται σε ειδικό κοινό με θεμελιωμένο το ενδιαφέρον για το μεταμοντέρνο και τα γοητευτικά υλικά του.

Στέλλα Χαραμή